

De taartenwinkel van Pinecraft

Met Liefde
Gemaakt

Tricia Goyer & Sherry Gore

 de Parel

Uitgeverij de Parel – Wijk bij Duurstede

Met liefde gemaakt is het eerste deel in de serie *De taartenwinkel van Pinecraft*.

Engelse uitgave:

Made with Love

Copyright © 2015 by Tricia Goyer and Sherry Gore

Published by Harvest House Publishers

Eugene, Oregon 97402 USA

www.harvesthousepublishers.com

All rights reserved.

Nederlandse uitgave:

© 2016 Uitgeverij de Parel – Wijk bij Duurstede

www.uitgeverijdeparel.nl

ISBN 9789492408020

Vertaling: D. Beentjes

Cover design by Ronald Hoogkamer, Majestic Ally

Opmaak: TMgraphics.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor recensies mogen korte bloemlezingen worden gebruikt.

All rights reserved. No part of this publication might be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers. The only exception is brief quotations in printed reviews.

Voor Jacinda Gore, onze dappere prinses.

Je schoonheid en gratie hebben velen geïnspireerd.

We kijken uit naar onze hemelse familiereünie.

1

*Houd je woorden zacht en zoet,
voor het geval je ze moet opeten.*

AMISH-GEZEGDE

Lovina Miller trok de koelkast open en zette haar beslagkom en ingrediënten voor de taartbodem erin om af te koelen. *Mem* had haar geleerd dat je je uiterste best moest doen om het beste resultaat te verkrijgen. *Mem* had haar ook meer dan eens gezegd dat ze de keuken uit moest komen voor een normaal sociaal leven. Het was niet zo dat Lovina er niet van hield om toe te kijken als er werd gevolleybald of om naar kerkelijke bijeenkomsten waar vrijgezellen te vinden waren te gaan... ze was met haar gedachten gewoon ergens anders. Bij een taartenwinkel. Van zichzelf.

Het keukenraam stond open en er waaide een briesje naar binnen. De rood-wit geblokte gordijnen – een van de weinige dingen die ze vanuit Ohio had meegenomen naar Pinecraft, Florida – bolden licht op.

De wind was niet warm en plakkerig, zoals in deze tijd van het jaar 's morgens meestal het geval was, en daar was ze dankbaar voor. In plaats daarvan voerde de zuidenwind de zilte zeelucht en de geur van bloemen met zich mee. Het rook ook naar regen, en naar... hoop? Lovina dacht het liefst van wel.

Ze duwde de koelkastdeur weer dicht en keek naar de zes lege, glazen taartplateaus die op het aanrecht stonden te wachten om met bodems te worden bedekt. Het maken van de bodems was haar favoriete onderdeel en het vullen ervan een goede tweede. Maar vandaag zou het moeten wachten. Ze had een belangrijke opdracht. Iets in haar zei dat ze niet moest treuzelen. Kon dat de Geest van God, over wie haar grootmoeder altijd had gesproken, zijn? Legde Hij mensen echt dromen op het hart, zoals oma altijd had beweerd? Lovina zou er alles voor overhebben om dat te weten te komen. Het zou haar helpen de drang die ze in zich voelde te begrijpen. De intuïtie die haar vandaag duidelijk maakte dat het bakken van taarten kon wachten.

De straat voor het huis was verlaten, afgezien van een grijze zwerfkat die vlak achter hun witte hek langsliiep alsof dit alles zijn eigendom was.

Pinecraft was een favoriete vakantiebestemming voor Amish en Mennonieten in de winter. In augustus was het er bijna uitgestorven, op de ongeveer honderd mensen die er woonden na. Het was onmogelijk om nog voor Thanksgiving, wanneer de eerste toeristenbussen de stad binnenreden, een taartenwinkel te openen, nietwaar? Haar hoofd zei van wel, maar iets in haar hart zei dat ze moest blijven bidden, zoeken en dromen.

Er klonk een geluidje achter haar. Een van haar zussen was wakker. De luide geeuw maakte haar duidelijk dat het Hope was.

Lovina draaide zich om en zag haar zusje in een Amish-jurk en met een *kapp* op haar hoofd, waar haar haar grotendeels onder gestopt was. Hope had altijd zo veel haast om buiten te komen dat ze nauwelijks genoeg tijd besteedde aan het kammen van haar weerbarstige, blonde haar, tot grote ergernis van *Mem*. Vanmorgen piekten een paar plukjes roodblond haar uit de spelden onder haar *kapp* en die omlijstten haar gezicht.

Hope liep naar het raam boven de roestvrijstalen gootsteen, deed haar ogen dicht, ademde diep in en liet de lucht langzaam weer ontsnappen. ‘O, Lovina, ruik je de gardenia’s vanmorgen? Ze zijn prachtig.’

Lovina stak haar neus in de lucht. ‘Is dat die bloemengeur in de wind?’

‘Ja.’ Hope grinnikte. ‘Die kleine, witte bloemen in de struik met die donkergroene bladeren zijn gardenia’s... net als de naam van onze straat.’

Lovina knikte. ‘Het ruikt heerlijk, maar niet zo lekker als een taart die net uit de oven komt.’

Hope stopte een lok haar terug onder haar *kapp*, pakte een papieren zak, en deed er een boterham in die ze de avond ervoor had klaargemaakt, samen met wat fruit. Ze haalde haar schouders op. ‘Smaken verschillen.’

Lovina’s gedachten gingen terug naar de bodems. Ze had al zo’n poos zin in citroenmeringue en *Dat* was dol op kersen. Ze maakte de deur van de kleine voorraadkast open en haalde een potje met kersenvulling tevoorschijn. Ze probeerde de voorraadkast niet te vergelijken met de kelder die ze in Ohio hadden gehad. Als jong meisje kon ze bijna verdwalen tussen alle potten en blikken daar. Ze veegde met een vinger het stof van het dekseltje.

De taarten kunnen wel wachten. Het was net alsof een stemmetje diep binnen in haar dat zachtjes tegen haar fluisterde. En meteen hierop volgde een andere gedachte. *Wat als er een nieuw pand te koop is... Een pand dat perfect is voor een taartenwinkel?*

‘Wil je meerijden naar het strand? Het zou leuk zijn als je met Betty Miller en mij meegaat.’ Hopes stem haalde haar uit haar overpeinzingen. ‘Ik hoef pas vanmiddag bij de Shetlers te zijn; kleine Arnie moet vanmorgen naar de dokter. Zijn moeder gaat er met hem naartoe.’

‘Dat zou ik best willen, maar ik ga straks taartenbodems maken. Maar als je zin hebt om eerst een stukje te fietsen, dan –’

‘Houd op.’ Hope wuifde met haar arm in de lucht. ‘Je doet niets anders dan in de buurt heen en weer fietsen. Pinecraft bestaat maar uit acht straten. Denk je dat de perfecte plaats voor een bakkerij van het ene op het andere moment opduikt?’

Hopes huid was gebruint door de zon en haar wangen hadden een gezonde blos. Haar ogen waren blauw, net als die van *Mem*, en ze had een kuiltje in haar linkerwang. Iedereen werd altijd aangetrokken door Hopes natuurlijke schoonheid. Lovina had gemerkt hoe de jonge vrijgezellen die Pinecraft bezochten extra aandacht schonken aan haar jongere zus. Maar Hope had er nauwelijks oog voor. De jongens zouden meer kans hebben om Hopes aandacht te trekken als ze bladeren hadden en naar rozen roken.

De vrijgezellen gaven Lovina nooit dezelfde aandacht – niet dat ze dat verwachtte. Ze had al lang geleden geleerd geen hoop te koesteren dat ze ooit in het huwelijksbootje zou stappen. Meestal kon haar dat weinig schelen. En op dagen als deze welde er zo'n verwachtingsvol gevoel in haar op dat ze wist dat God van plan was haar op een andere manier te gebruiken. Haar droom was anders dan die van de meeste jonge Amish-vrouwen en misschien was dat altijd al Gods plan geweest. Had haar oma niet altijd al gezegd dat het *gut* was om de toekomst over te geven aan een God Die elk mens in de palm van Zijn hand houdt?

Lovina slaakte een zucht. 'Je weet maar nooit wanneer er een nieuw pand op de markt komt. Er worden in Pinecraft voortdurend gebouwen verkocht. En dat moet ik goed in de gaten houden, anders loop ik mijn kans straks nog mis.' Ze zette het potje met kersen op het goudkleurige formica aanrechtblad, draaide zich om en keek haar zus aan. 'Ik heb gehoord dat Elizabeth Bieler, van de stoffenwinkel, erover denkt om de winkel te sluiten. Dat zou een perfecte plek voor een bakkerij zijn.'

Hope snoof, terwijl ze haar voeten in haar slippers stak. 'En waar zou je een oven moeten neerzetten in dat kleine gebouw, in de magazijnkast? Bovendien, Joy zou haar biezen pakken en terug naar Ohio gaan als die winkel ooit sluit.' Hope dempte haar stem en boog zich dichterbij haar toe. 'Gisteren zag ik dat ze met een nieuwe quilt bezig was, terwijl ze de vorige nog niet eens af heeft. En zelfs als er een pand vrijkomt, hoe ga je dat dan betalen? Je hebt nog geen rijke

vrijgezel gestrikt, toch? Wij allemaal niet. Arme *Mem!* We zullen door de hele stad worden uitgelachen. Vijf dochters, allemaal onge-trouwd, terwijl de oudste al vijftientig is!’

Hope zag blijkbaar dat Lovina’s gezicht betrok, want haar toon werd milder. Ze sloeg haar armen voor het lijfje van haar lange, zee-groene jurk over elkaar en glimlachte minzaam. Toen deed ze een stap naar voren en legde een hand op Lovina’s arm. ‘Het is een *gute* droom, echt waar. Ik zou alleen willen dat je hem in Walnut Creek had achtergelaten.’

Lovina schudde haar hoofd. Toen haalde ze een vaatdoek uit de gootsteen vol warm, schuimend water. Ze begon de aanrechtbladen te boenen, ook al waren ze al schoon. ‘Zo is het niet. Je kunt een droom niet in de mottenballen leggen en wegstoppen in een hoekje van je zolder. Ik kies ervoor om erop te vertrouwen dat als God me deze droom op het hart heeft gelegd, Hij daar een doel mee heeft.’

Hope knikte, maar Lovina zag medelijden in haar blik. Hope be-greep het niet. Hope ging altijd te veel op in het moment, in levend en bloeiend groen, om over de toekomst na te denken. Dat was meestal geen probleem, tenzij het Hopes beurt was om te koken. Want dat betekende nogal eens dat er niets te eten was en ze uitein-delijk in Yoder’s, het plaatselijke restaurant, belandden.

‘Tja, aangezien alles wat ik hier probeer te planten toch doodgaat, kan ik vanmorgen net zo goed lekker naar het strand gaan. Veel plezier met je fietstochtje. En als je geen pand voor je taartenwin- kel vindt, loop je misschien wel een knappe vrijgezel tegen het lijf.’ Hope knipoogde. Toen pakte ze een appel en nam er een grote hap van. ‘Maar van de andere kant, zelfs als je hem aantrekt met je lach en de verrukkelijke geur van je taarten, dan schrik je hem waar- schijnlijk net zo hard weer af met die krankzinnige ideeën van je.’

Lovina keek haar dreigend aan en plantte haar handen op haar heu- pen. ‘Pas op, Hope. Houd je woorden zacht en zoet, voor het geval je ze moet opeten. Ik ben niet de enige met wilde ideeën, nietwaar?’

Hope trok een wenkbrauw op. ‘Een gemeenschapstuin – eentje

waar echt voedsel kan worden verbouwd in deze zanderige grond – is lang niet zo'n wild idee als een taartenwinkel.'

'Doet het er iets toe of een droom bijna onmogelijk lijkt als je hem niet van je af kunt zetten?' hoorde Lovina zichzelf zeggen. 'Want als ik dat kon, zou ik het doen. Het is veel eenvoudiger om een leuke Amish-man te zoeken en een gezin te stichten, zoals al onze vriendinnen.'

Lovina liep naar haar slippers, die bij de achterdeur stonden. Ze probeerde de warmte die naar haar wangen steeg te negeren. Ze had een goede band met haar vier zussen – ze deden veel samen – maar ze sprak maar zelden over wat ze diep vanbinnen voelde. Nu wist ze waarom. Haar zussen snaptten het niet. Ze betwijfelde of er iemand binnen haar familie zou zijn die het begreep. Waarom had ze ooit iets verteld over deze droom, die waarschijnlijk nooit werkelijkheid zou worden?

'Tot na mijn fietstocht!' riep Lovina over haar schouder, toen Hope de veranda op liep om haar strandtas en handdoek te pakken.

Lovina's slippers maakten een piepend geluid, terwijl ze naar de carport liep om haar fiets te pakken. Ze kon zich niet voorstellen dat ze in Ohio ooit slippers zou dragen, zeker niet in het openbaar. Maar hier was het anders. En voor haar was dat niet erg, zolang ze maar kon blijven dromen. Haar taartenwinkel was iets wat ze niet wilde opgeven. Nooit.

Taarten brachten een moment van vreugde. Het delen ervan bracht mensen samen. In de drukte van het leven namen mensen de tijd om tegenover elkaar te gaan zitten. Om te praten en te lachen. Een warm gevoel verspreidde zich door haar lichaam. Ze werd overspoeld door vreugde bij het idee van haar eigen taartenwinkel.

Maar hield ze zichzelf voor de gek? Had Hope gelijk? Had ze haar droom in Ohio, tussen de mottenballen op zolder moeten achterlaten?

Ze sprong op haar fiets en maakte vaart. De frisse zeelucht werd langs haar wangen geblazen. De weg voor haar was nog steeds voch-

tig van de regen van de vorige avond en de zonnestralen die erdoor werden weerspiegeld, maakten hem bijna donkerblauw... de kleur van rijpe bosbessen. De voordeur van een van de witte huizen aan Gardenia Street stond open en voor de deur stond een aanhangwagen, gevuld met levensmiddelen. Vanuit het huis klonk het kabaal van een kloppoor. Hoewel de zomerse warmte nog niet eens was overgegaan in het iets koelere najaar, werd er al een begin gemaakt met de voorbereidingen voor de overwinteraars.

Hun buren Marcus en Becky Yoder waren zaterdag met een chauffeur uit Indiana gekomen. Becky's bejaarde ouders zouden de rest van het jaar, tot in december, bij hen blijven. Het huis had dringend behoefte aan goede airconditioning. Het was iets wat Lovina's familie niet had gehad op hun boerderij in Ohio – ze hadden zelfs geen elektriciteit gehad – maar wat wel aanwezig was in elk huis in Pinecraft, vanwege de ondraaglijke hitte in de zomermaanden. Het had haar verbaasd hoe snel haar familie deze grote verandering had doorgevoerd.

Toch voelde het nog steeds vreemd aan dat ze hier nu woonden. Zou dat altijd zo blijven?

Aan het einde van Gardenia Street sloeg ze af in de richting van de Tourist Church, al zouden er in de komende paar maanden nog geen bussen arriveren.

Lovina's familie had de reis van Ohio naar Florida minstens vijf jaar lang elk jaar gemaakt, totdat haar vaders gezondheid het onmogelijk had gemaakt om de boerderij te behouden. Haar vader was als baby te vroeg geboren en had altijd al zwakke longen gehad. De dokter had tegen *Dat* gezegd dat als hij zijn zestigste verjaardag nog wilde vieren, een warmer, vochtiger klimaat hem goed zou doen. Ze hadden hun huis verkocht, maar het grootste deel van de landbouwgrond werd verhuurd. Met het geld van de verkoop en de maandelijkse huurinkomsten ontbrak het hun nergens aan, en hadden ze alles wat ze nodig hadden. Hoewel, dat was niet helemaal waar. Lovina had een droom die haar maar niet losliet.

Ze trapte sneller, terwijl ze goed om zich heen bleef kijken om te zien of er nieuwe panden te koop waren gezet. Gisteravond had ze een lijst gemaakt van wat ze zocht in een pand en had ze er lange tijd voor gebeden. Als God zelfs voor de kleinste dieren zorgde, dan kon Hij haar toch ook naar de perfecte locatie voor een taartenwinkel leiden?

Ze woonden nu al vijf maanden in Pinecraft. Tot grote ergernis van haar moeder waren er niet genoeg vrijgezelle mannen. Niet dat Lovina zich daar nu druk over maakte. Zodra ze haar taartenwinkel had, zou ze gaan rondkijken en bidden om de juiste man.

Lovina passeerde het park en hield even in toen ze een grote blauwe reiger in het oog kreeg. Zijn S-vormige hals had een uitstulping, alsof zijn laatste maaltijd nog in zijn keel zat. Zou ze ooit wennen aan deze plaats, met al zijn vreemde dieren, bloemen en felgekleurde vogels? Zou er ooit een moment komen dat ze niet meer terugverlangde naar het geluid van Amish-wagens op de weg? Bovendien, zou ze ooit de perfecte plaats vinden om een taartenwinkel te openen?

Er moest een gebouw in de buurt zijn dat geen grote verbouwing nodig had. Pas dan – als ze de perfecte locatie had gevonden – zouden *Mem* en *Dat* haar verzoek in overweging nemen.

Ze vroeg haar ouders tenslotte niet dagelijks om al hun spaargeld op te offeren.

Benodigheden voor de perfecte taartenwinkel

- *Twee grote ramen*
- *Plafonds van vier meter hoog voor een ruimtelijk gevoel*
- *Niet te ver bij huis vandaan*
- *Voorzijde op het zuiden of westen om de hele dag de zon door de ramen naar binnen te laten schijnen*
- *Ruimte vooraan in de winkel bij het raam om taarten te maken*